

Az energiaprogram megvalósítását munkabizottságok segítik

Az energiagazdálkodási program zökkenőmentes megvalósításához munkabizottságokat szervezett az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság, gyakorlott energetikai szakemberek bevonásával. A bizottságok tagjai megalapozott felmérések és gazdaságossági számítások alapján tanulmányokat készítenek, amelyek az energiastruktúra fejlesztésének kulcskérdéseire adnak választ. A kormányhatározat szerint ugyanis a szilárd energiahordozók felhasználását a jelenlegi 50 százalékról 1980-ig 30 százalékra csökkentik, s ennek megfelelően nő az olaj- és gázfelhasználás.

Elsődleges feladat meghatározni, hogy milyen mértékű és összetételű készletek teszik biztonságossá az energiaellátást. A Műszaki Fejlesztési Bizottság kijelöli azokat a nagy felhasználókat, amelyeknél variálható az energiahordozók, ja-

vaslatot tesznek arra is, hogy mely erőművek, vegyipari üzemek, hőközpontok üzemeltethetők esetleges hiány esetén a szokásostól eltérő nyersanyagokkal is.

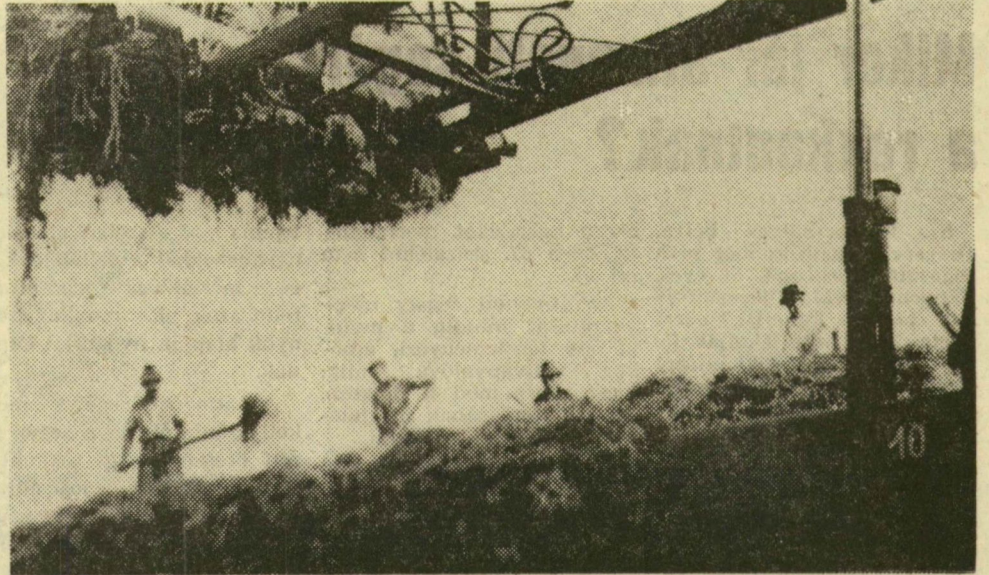
Nagygyűlés a nemzetközi antifasiszta nap alkalmából

Kedden, tegnap délután a nemzetközi antifasiszta nap alkalmából nagygyűlést rendezett a Magyar Partizán Szövetség, a Nácizmus Üldözötteinek Bizottsága, az Országos Béketanács és a Magyar Jogász Szövetség a Vasas Szakszervezetek Költői Anna utcai székházában. Sós György, a Magyar Partizán Szövetség alelnöke nyitotta meg az ünnepséget. Ezt követően Harmati Sándor, a Magyar Szolidaritási

KGST-megbeszélés

Kedden Salgótarjánban kezdte tanácskozását a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsa rádiótechnikai és elektronikai ipari állandó bizottságának 5-ös számú szekciója. A négynapos tanácskozáson a fényforrások távlati kutatásának és fejlesztésének koordinálását beszélik meg.

Bizottság elnöke mondott beszédet. Bevezetőben kiemelte, hogy a fasiszmussal szemben — amely a legveszélyesebb gonoszított az emberiség ellen — nincs helye megaluvásnak, az elnézés politikájának. A továbbiakban Harmati Sándor — egyebek között — rámutatott, hogy ma az Egyesült Államok a világ első számú agresszora, az elnyomott népek csendőre.

Hajnalok hajnalán

Ahogy városlakó lett belőlem, hozzászórtam lassan a kései keléshez. Esős időben az is megesik, hogy vekerrel húzatom a fülemből az ébresztőt. Fölsímvén lustaságot, elindultam a minap megnézni, hogy a világeletemben látástól vakulásig dolgozó parasztember hogyan is áll mostanában a koránkezléssel. Hátha kedvet kapnék föltámasztani régi elméletemet: igazán jóízűt dolgozni csak hajnalok hajnalán lehet.

LEGNAGYOBB ÚR A VAGON

Szeged alatt, a Csongrádi út mel-

lett van a Rózsa-tanya. Nagyon korán ide mentem volna, ha Szilágyi Ernő nem biztat előző este. Azt mondta, ha látni is akarok valakit, túl korán ne menjek. Bent a körúton egyik forgalmi dugó a másikat váltotta már, mikor indultunk. Féltem is, hogy elkések, de nagyon pontosan érkezünk. Akkor gyülekeztek az emberek a majorban.

Pálinkás jó reggelt helyett azzal az együgyű köszönéssel köszöntem a rakat tövében összeverődő gyalogmunkásokra: Hé, emberek! Mikor hajnal a hajnal?

— Amikor hasad!

— Éjfél után egy kakaslépéssel.

— Amikor még csak épenhogy pirkad. Talán négy órákor. Ha igaz.

Lehetnek már tizenhárom. Kiderül, hogy közülük se ma, se tegnap nem látta senki a hajnal hasadását. A nyáron látták lucernahordáskor, de az már elmúlt.

— A vasút ránkhozza olykor a hajnalnéző kedvet, mert előfordul, hogy akkor jövünk haza. Ha azt mondja, itt a vagon, akkor menni kell. Így igaz, ahogy mondom: legnagyobb úr minálunk a vagon.

Érdekes gyülekezett a gyalogmunkások félmaréknyi csapata. Egyik érdekesség, hogy összesen tizenheten vannak. A másik érdekességet nekem egy olyan mondat adja, amit csak korán kelő ember tud kicsiholdni az eszéből:

— Olyan a mi munkánk, mint a boldogság.

Előnt a gyönyörűség. Hát nem szép? Itt a teljes beteljesülés. A munka boldogság — kell ennél több? Óvatosan rákérdezek mégis, hogy az milyen.

— Határtalan, kérem. Amit embernek ki lehet találni, azt a munkát mi mind végezzük.

NEM DIRIGÁL SENKI

az agronómus. Hol volt tegnap? Nagy kacskaringós beszéd következik arról, hogy ő nézte az ütközetet.

Igaz, hogy az „ütközet” három nappal előbb volt, de ennyi beszédet nem győz végighallgatni az agronómus, odébb megy.

A gyalogmunkások tehát nem mondták meg, milyen az augusztusi hajnal. Megkérdeztem Fűrös Pétert, a görög eke alatt, ő hátha tudja. Lapos vasat cserél.

— Naptár szerint nem tudom, emígy fél négykor pislog. De én ma véletlenül csak fél ótkor keltem.

Eszem ágában sem nehezteni érte, de magyarázatot azért kapok hozzá:

— Nekem nem dirigál senki. Akkor kelek, amikor akarok. Az ember öntudatából ered, ki, mennyit dolgozik. Én például szeretek hajtani, szeretek keresni, de azt is szeretem megnézni, kifizetik-e rendesen.

Alig lépett egyet a mutató a hatósról, akkora nyüzsgés van a majorban, hogy szót alig lehet érteni. Most látom meg a legkorábban kelő embert. A telepen egyedül őneki kukorékol a kakas. Bodrogi Ferenc üzem-ágvezető itt lakik. Közel nyolcezer hold gondja nyomja, azért nem tud aludni.

— Mivel kezdi a napot? Legfőbb parancsolója neki is a vasút. Az ügyeletre megy először, első szava ez: jött-e vagon? O akkor örül, ha jött. Mútrágya vagy vetőmag.

MESSZIRÓL JÖTT ASSZONYOK

Férfiakkal találkoztam eddig, pedig ők vannak kevesebben. Úgy látszik, nemcsak a pedagóguspályára nőiesedik el, hanem a mezőgazdaság is. Tizenhat gyalogmunkást tudtunk összeszámolni, asszonyokból csak a kertészetben dolgozik legalább százhatvan. Aki legkorábban kelt, azt keresem. Van belőlük egész buszra való.

Oka van annak, hogy korán kelnek. Baksról. Sövényházáról, Dócból jöttek. Benné vagyunk már annyira a reggelben, hogy világos fejjel gondolkozzunk. Miért jönnek ide?

Az asszonyok azt mondják, ott nem foglalkoztatnak alkalmazottakat. Mellettem valaki cinikusabb választ ad: „Úgy látszik, ott később ébrednek a térszerek. Hagyják elmenni a munkaeót.”

Azt azért megkérdezem, mivel tudja ilyen messzire elcsalni az embereket a Felszabadulási Térség. Kertészek és agronómusok egyformán mondják: Itt adnak ebédértést is, szabad szombatot is. Az utazás természetesen díjtalan.

Körüljártam a majort. Hét órákor kérdezhetem a paradicsomszedőket is, vagy kazal hűvöséből a kazalrakókat is, másokat is, a munkából főlegenyenedő ember első szava mindig ez:

— Rettenetes meleg lesz megint.

Dr. KONCZ JÁNOS

Horváth Dezső

Az országgyűlés honvédelmi bizottsága katonai bemutatót tekintett meg

Katonai bemutatót tekintett meg kedden az országgyűlés honvédelmi bizottsága néphadseregünk egyik dunántúli hegyi kiképző bázisán. A látogatáson részt vett dr. Beresztóczy Miklós, az országgyűlés alelnöke és Oláh István vezérőrnagy, honvédelmi miniszterhelyettes, kiképzési főcsoportfőnök is. A bizottság tájékoztatót hallgatott meg a bázis tevékenységéről, a kiképzés programjáról, majd megemlékezett a bemutatót. Ennek során a képviselők meggyőződhetek arról, hogy néphadseregünk katonái képesek minden olyan harci feladatot megoldani, amit a kiképzési tervek előírnak. Az erdős, hegyes terep különösen nagy fizikai felké-

szültséget igényel a katonáktól — ezt bizonyították a honvédelmi bizottságnak bemutatott gyakorlatok.

A honvédelmi bizottságnak bemutatott gyakorlatok arról tanúskodtak, hogy a felkészítés rendkívül alapos és eredményes. Ezt láthaták a képviselők a hegyi akadálypályán, a hegyi lövészpályán, a függőhidon. A bemutató legérdekesebb és legizgalmasabb része volt, amikor 200 méteres hosszúságú drótkötélpályán kelt át az egyik alegység, teljes felszereléssel. Mindez mintegy 140 méter mély szakadék felett történt. Befejező mozzanatként ugyancsak nagy bátorságot, fizikai erő igénylő feladatot

sziklamászást — hajtottak végre a katonák.

A bemutatót követően a képviselők és a jelenlévő katonai vezetők szívélyes, baráti beszélgetést folytattak azokkal a katonákkal, akik a gyakorlatokat végrehajtották. Ez alkalommal Pap János, a honvédelmi bizottság elnöke elismerését fejezte ki képviselőtársai és a maga nevében a látottak felett.

A tapasztalatokat a bizottság a délutáni órákban a helyszínen tartott ülésen összegezte. A megbeszélésen felszólalt Nagy Richard, Uszta Gyula, Kárpáti Ferenc, Kálazi József képviselő, valamint Oláh István vezérőrnagy, honvédelmi miniszterhelyettes.

nyos-technikai forradalom hazai hatásaival tehát mindenképpen számolnunk kell.

A ma érvényben levő oktatási rendszerünket 1961-ben alkotta meg az országgyűlés. A törvény neveléstörténeti jelentőségét önmagában az is jelzi, hogy az 1777-es Ratio Educationis óta ez volt az első átfogó oktatási keret-törvény hazánkban.

1961 óta jelentős módosítások történtek az oktatási dokumentumokban, ezek azonban nem lehettek elegendők ahhoz, hogy az elmúlt évtizedben hazánkban bekövetkezett változások közoktatási összefüggéseit megoldják. A 60-as években bekövetkezett nagy társadalmi, gazdasági fejlődés az oktatás számára is új helyzetet teremtett, új követelményeket fogalmazott meg. Fejlesztünk döntő lépése volt a szocializmus alapjainak lerakása, a mezőgazdaság szocialista átszervezésének befejeztével. Az oktató-nevelő munkát közvetlenül is érintette a származás szerinti kategorizálás eltörlésére hozott társadalmi jelentőségű döntés. Az elmúlt évtized második felében több éves előkészítés után bevezettük a gazdasági mechanizmus átfogó reformját, amely a fejlődés dinamikus, intenzív oldalát helyezte középpontba. Hazánkban az utóbbi években a területfejlesztés, a településfejlesztés terén hosszú távú programok készültek és készülnek napjainkban is. Nemzetközi gazdasági feltételeink területén kiemelkedő jelentőségű a KGST közelmúltban elfogadott komplex programja. E programok birtokában lehet foglalkozni a hosszú távú szakemberigény megtervezésével.

Nagy fontosságú lépések történtek az államélet, a társadalom demokratizmusának kiszélesítésében. Meg kell vizsgálni azt is, hogy az oktatási intézmények belső munkája, mechanizmusa mennyiben felel meg a társadalmi demokrácia mai követelményeinek. Pártunk elemezte és meghatározta tudománypolitikánk helyzetét és feladatát. Társadalmunk szinte egészét közvetlenül érinti ifjúságpolitikánk, nőpolitikánk továbbfejlesztése.

Összességében: a társadalmi, gazdasági, tudományos élet területén megkezdődött az intenzív fejlesztés nagy munkáját. Igényként jelentkezik olyan képzés és továbbképzés, amely biztosítja az ismeretek bővülését napirendre kerülő dinamikus lépestartást. Ehhez szükséges az oktató-nevelő munka tárgyi-személyi feltételeinek

biztosítása. Ma még a közvéleményben a közoktatást gyakran az improduktív ágazathoz sorolják. E nézet általában is helytelen, de hazánkban különösen nem állja meg helyét. A tudomány termelőerővé válása ugyanis nem kis mértékben éppen az általános és szakmai képzetben múlik. Hazánkban — mivel nyersanyagban nem vagyunk gazdagok, mivel a szabad munkaerő minimális és mivel a természetes népszaporulat kevesebb, mint 1 százalék — az új munkahelyek tömeges teremtése nem lehet reális célkitűzés, a gazdasági élet és az életszínter fejlesztésének döntő tényezőjévé így a termelékenység, a hatékonyság válik. Ez jól képzett munkaerő nélkül nem lehetséges. Az oktatásra ma fordított költség holnap közvetlenül és hatványozottan térül meg a természetben. Feladatunk tehát a társadalmi, gazdasági, tudományos fejlődés ütemével tökéletesen szinkronba hozni a közoktatást, köznevelődést, és még határozottabban a holnap követelményeinek nevelni.

E munka hatalmas energiát, széles körű körültekintést, alapos elemzést, anyagi erőfeszítéseket, a pedagógusok jobb munkáját, a gyakorlati tapasztalatok okos felhasználását követeli mindannyiunktól. Csakis alapos mérlegelés után lehet dönteni átfogó elvi és gyakorlati kérdésekben, illetve az oktatás struktúrájának kérdésében.

Az máris látható, hogy bizonyos kérdésekben rövidebb, más problémák megoldásához hosszabb elemzésre van szükség. Változtatni csak akkor lehet, ha egy jobb megoldás feltételeinek elegendő többsége biztosított.

Fölmerül

a kérdés, mi a feladatunk a most induló tanévben. Sok a tennivalónk. Ezért nem várhatunk tétlenül a központi döntésre a közoktatás kérdéseiben. Egyrészt — a jövő felnőtt generációjára iránti felelősségérzetével — tovább kell gondolkodnunk azon, hogyan fejlesszük oktatásunkat, de ez nem kötheti le egész energiánkat. Szántalan olyan feladat áll előttünk, amelyek megoldásához nem szükséges külön központi döntésre várni. Az iskolai élet demokratizmus, az oktató-nevelő munka hatékonyságának növelése, az öt éves terv oktatási programjainak ésszerű és jól koordinált megvalósítása, a pedagógusok közérzetének javítása mind olyan feladat,

amellyel naponta kötelességünk magasabb színvonalon foglalkozni.

A pedagógusok jobb anyagi feltételek között kezdik az új évet, mint ahogyan a tavalyit befejezték. Külön érteke a fizetésrendezésnek, hogy először történt differenciált módon a pedagógusok körében. Ennek ösztönös örül egész társadalmunk, meg akkor is, ha tudjuk, hogy minden gondot nem tudunk megoldani. Most ennyire volt lehetőség az ország gazdasági ereje alapján. E gazdasági erő még gyorsabb növekedése és ezáltal az életszínter továbbjavítása terén nagy felelősségük és feladatuk van azonban a pedagógusoknak is. A pedagógusok lépéstartása a növekvő követelményekkel szakmai-világneveti téren, szervezeti kereteit tekintve, lehet fakultatív, de tartalmi súlyában kötelező minden nevelő számára. A felnövekvő generációnak joga van ahhoz, hogy az oktatás keretében a legjobb felkészítést kapja, és ebben a pedagógus kulcsszerepe nem vitatható. A nevelői felelősséget a pedagógusszemlélet központi kérdésekként kell kezelni.

Minden oktatómunka annyit ér, amennyi abból aktív tudásként a tanulóknak megmarad. Jól oktatni, nevelni a pedagógus kötelessége, de felelősséggel felkészülni saját jövőjére a tanulóknak kell. Ez nemcsak joguk, de kötelességük is. Az élet követelményei nem tesznek különbséget ki, mikor, milyen körülmények között készült élethivatására. Ezért fontos azonos, vagy megközelítően hasonló feltételeket biztosítani tanulóinknak, különös tekintettel a fizikai dolgozók gyermekeire. Ez számunkra elvi és gyakorlati politikai kérdés. A kollégiumépítés, az oktatási intézmények azonos felszereltségi szintre hozása egyik kiemelt feladat számunkra. Az e téren megindult széles körű társadalmi összefogást mindenképpen tovább kell fejleszteni.

Összességében

az a feladatunk — és ebben nagy szerepük van az iskolai pártszervezeteknek —, hogy a most következő tanévben az oktató-nevelő munkát zavartalanul folytassuk az adott lehetőségek és feltételek között leghatékonyabb módon, mert csak ez biztosít megfelelő feltételt ahhoz, hogy higgadtan, felelősséggel, a közoktatásban nagy tapasztalattal rendelkezők bevonásával elemezzük munkánkat, megőrizzük és továbbfejlesszük a jót, és megoldjuk problémáinkat.